

А папата все не отговаряше. Отъ западъ кралъ Емехъ непрекъснато заплашваше.

— Боже, Боже и ти Чудотворецо, не ме напускайте въ тия тежки дни!

И въ безкрайното си безпокойство, той все пакъ не се отчайваше, не губѣше надежда, обмисляше нови кроежи, дирѣше нови изходи. Ако папата откаже да го короняса, ако откаже да го поддържа срещу латини и венгри — не можеше ли той да подири нови съюзници? Теодоръ Ласкарисъ? Михаилъ Ангелъ? Ромеи! Които утре можеха пакъ да се отметнатъ къмъ латинитѣ и да го измамятъ...

И пакъ чакаше само чудо. Само свети Димитъръ можеше да му помогне. Калоянъ твърдо вѣрваше въ това. Не бѣше ли Свети Димитъръ сторилъ чудо при Верея, при Аркадиополъ, при Сѣръ...

Свети Димитъръ все още не изоставяше българитѣ.

На 15 октомврий 1204 година, въ Търново пристигна папски пратеникъ — кардиналъ Леоне.

Той носѣше съ себе си кралска диадема и жезълъ за Калояна, а патриаршески одежди, обуца и митра за Василия.

Папата даваше право на българския царъ да сѣче пари съ своя образъ, и да има прѣпорецъ съ изображението на кръста и ключоветѣ на Свети Петра. А на Василий даваше право да коронясва българскитѣ царе, да приготвява миро и да помазва съ него свещеници и владици. Освенъ това, въ спора между България и Венгрия, той даваше право на България.

Най-сѣкровениѣ блѣнове на Калояна се сбѣдваха.

Сега рѣцетѣ му бѣха вече развѣзани.

Той можеше спокойно да премѣри своитѣ сили съ многобройнитѣ си врагове.